

Китоби Дониёл — саду ҳафтоду сеюм

Сояҳои Папа: Ошкор сохтани нуфуз ва ниятҳои пушти «Попи Хитлер»

Jeff Pippenger

2024-04-03

Дар китобе, ки «Попи Хитлер» унвон дорад, муаллиф Чон Корнвелл саргузашти попи ояндаро, ки дар замоне ҳукмронӣ кард, ки Хитлер бар Олмон ҳукм меронд, аз бобояш ва Поп Пийи IX оғоз мекунад, ки аз шаҳри Рум ронда шуда буданд. Вақте ки Пийи IX бо либоси роҳиба аз шаҳри Рум гурехт, ягона марде, ки бо худ бурд, бобои ҳамон попи оянда буд. Корнвелл ба муносибати наздики он ду мард мепардозад ва сипас нишон медиҳад, ки чӣ гуна падари попи оянда низ бо маркази қудрати Калисои Католикӣ пайванд дошт. Бо ин кор ӯ муҳити иҷтимоӣ, сиёсӣ ва динии таърихро аз замони Пийи IX то Чанги Дуюми Ҷаҳонӣ муайян месозад. Ин баррасии куллии таърих басо пуриттилоъ аст.

«Боз як қадами дигар дар тааддии папагӣ гузошта шуд, вақте ки дар асри ёздаҳум Поп Григорийи VII камоли Калисои Румро эълон кард. Дар миёни баёнҳое, ки ӯ пеш гузошт, яке чунин изҳор медошт, ки калисо ҳаргиз хато накардааст ва мувофиқи Навиштаҳои ҳаргиз ҳам хато нахоҳад кард. Аммо далелҳои Навиштаҷот ин даъворо ҳамроҳӣ намекарданд. Ин понтифики мағрур ҳамчунин қудрати аз мақом барканор кардани императоронро даъво намуд ва эълон кард, ки ҳеҷ ҳукме, ки ӯ содир карда бошад, аз ҷониби ҳеҷ кас бекор карда намешавад, балки ин ҳаққи вижаи ӯст, ки қарорҳои ҳамаи дигаронро бекор намояд.»

«Намунаи шигифтангези хислати истибодии ин ҳомии маъсумият дар тарзи муносибати ӯ бо императори Олмон, Ҳенрии IV, зоҳир гардид. Барои он ки ҷуръат карда буд ҳокимияти попро нодида гирад, ин подшоҳ аз калисо хориҷшуда ва аз тахт маҳрум эълон карда шуд. Ҳенри, ки аз тарки ӯ кардани шохзодагони худ ва аз таҳдидҳои онҳо — ки бо фармони папавӣ ба исён бар зидди ӯ ташвиқ карда мешуданд — ба даҳшат афтада буд, зарурати оштии қардан бо Румро эҳсос намуд. Ӯ ҳамроҳи ҳамсараш ва як хизматгори содик, дар миёнаи зимистон, аз Алп гузашт, то худро назди поп фюртан созад. Вақте ки ӯ ба қалъае расид, ки Григорий ба он ҷо паноҳ бурда буд, ӯро, бе муҳофизонаш, ба саҳни беруние бурданд, ва дар он ҷо, дар сармои саҳти зимистон, бо сари бараҳна ва пойҳои луч, ва дар либоси фақирона, иҷозати попро барои ҳозир шудан ба ҳузури ӯ интизор монд. Танҳо баъд аз он ки се рӯз рӯза дошта, ба иқрор машғул монд, понтифик лутф фармуд, ки ӯро бибахшояд. Ҳатто он вақт низ, танҳо ба шарте буд, ки император пеш аз он ки нишонаҳои подшоҳиро боз ба даст гирад ё қудрати салтанатро ба амал барорад, тасдиқи попро интизор шавад. Ва Григорий, ки аз пирӯзии худ ба вачд омада буд, фахр мекард, ки вазифаи ӯст такаббури подшоҳонро фӯрӯ нишонад». «The Great Controversy», 57.

Григори VII «тарafdори бегуноҳгардонӣ» буд, аммо ин даъвои хандаовар то замони Пий IX ба ҳайси таълимоти расмӣ (догма) эълон карда нашуд; маҳз ӯ ин иддаои аблаҳонаро дар

Шӯрои якуми Ватикан ба таълимоти муқарраршуда табдил дод. Ин таълимот 18 июли соли 1870 қабул гардид, маҳз саду панҷоҳ сол то он рӯзе, ки пеш аз ноумедии аввали саду чихилу чаҳор ҳазор буд.

Он чи аз таърих маълумотбахш аст, ин аст, ки вақте Пий IX Шӯрои якуми Ватиканро ташкил намуд ва таълимоти худро дар бораи маъсумият қорӣ кард, ангезаи ӯ аз нафраташ ба он чи «модернизм» номида мешуд, бармеомад. Он бар ақидае асос наёфта буд, ки гӯё поп ҳангоми муайян кардани таълимоти Китоби Муқаддас наметавонад хато кунад; балки ин дифоъ буд аз муҳолифати папай ба таъсире, ки Инқилоби Фаронса ба вучуд оварда буд. Он бар зидди он равона шуда буд, ки дар ниҳоят бо номи Коммунизм маъруф мегардид.

Инқилоби Фаронса дар сохтори ҳукмронии миллатҳои Аврупо ошӯбе ба вучуд овард, ки махсусан бо нафрати ҳос нисбат ба он подшоҳие алоқаманд буд, ки папосӣ мебошад. Ин ошӯби ҷумҳурихоҳонаи итолиёӣ буд, ки Пийи IX ва дасти ростӣ ӯро муваққатан аз Рум ронда буд. «Модернизм», ки тавассути фалсафаҳои гуногуне, ки аз Инқилоби Фаронса ба вучуд омада буданд, ифода меёфт, душмани ашаддӣи Пийи IX буд, ва таълимоти ӯ дар бораи маъсумият барои дастгирии ҳар даъвое тарҳрезӣ шуда буд, ки папа бар зидди ғояҳои модерностие, ки аз Инқилоби Фаронса баромада буданд, пеш мегузошт.

Дар боби ёздаҳуми Дониёл, ояти чихилум муайян мекунад, ки дар соли 1798 подшоҳи ҷануб (Фаронсаи беимон) ба подшоҳи шимол (папагарӣ) захми марговар расонид.

Таълимоти Пийи IX дар бораи маъсумият бо ҷанге, ки дар ояти чилуми Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст, алоқаманд буд; ва аз қисми охири соли 1869 то соли баъдӣи Пийи IX Шӯрои аввали Ватиканро, ки бо номи Ватикан I маъруф аст, ба хоҷаи тасдиқ кардани он ҷамъ овард, ки папа сардори католикӣ буд ва католикӣ сардори ҳамаи калисоҳо буд, ҷунон ки дар фармони Юстиниан дар соли 533 эълон гардида буд.

Шӯрои дуҷуми Ватикан, ки ҳамаҷунин бо номи Ватикан II маъруф аст, аз соли 1962 то соли 1965 баргузор гардид. Он рӯйдоди сарнавиштсозе дар таърихи Калисои католикӣ буд ва яке аз муҳимтарин шӯроҳои умумикалисоӣ дар замони муосир ба шумор мерафт. Шӯро таҳти роҳбарии Поп Юҳанно XXIII даъват карда шуд ва пас аз вафоти Юҳанно XXIII дар соли 1963 дар давраи понтификати Поп Павлуси VI идома ёфт. Муҳим аст, ки фарқияти возеҳи байни ин ду шӯро эътироф карда шавад.

Маҷлиси аввал барои муқаррар кардани он ҷизе буд, ки «авлавият»-и папа номида мешавад, яъне папа ҳокими оӣ, муаллим ва ҷӯпони Калисо буда, барои ҳифз ва тафсири таълимоти имон масъул аст. Салоҳияти ӯ аз муайян кардани доғмаҳо, содир намудани фармонҳои таълимотӣ ва изҳороти соҳибқидорона дар масъалаҳои имон ва ахлоқ иборат буд, ки ба номи беғалатии папавӣ маъруф аст. Ин ҳамаҷунин салоҳияти ҳукукии папаро бар Калисои умумичаҳонӣ дар бар мегирад, аз ҷумла қудрати таъйин кардани усулҳо, танзими асророти муқаддас ва идора кардани маъмурияти Калисо.

Шӯрои дуюм бояд калисоро ба як воҳиди экуменикӣ бозмегардонд. Ин шӯроҳо пешниҳодҳое буданд, ки бевосита ба ҳам муқобил меистоданд. Шӯрои якуми

мухофизакорро шӯрои дуҷуми либералӣ нақз кард. Он ду ҷиноҳ мисли шабу рӯз аз ҳам фарк доштанд, ва нубуввате, ки ба се асрори Фотима нисбат дода мешавад, ҷанги дохилиро муайян мекунад, ки ба таври шоиста бо ин ду шӯро таҷассум меёбад.

Пешгӯй гурӯҳеро, ки авлавиятеро, ки аз ҷониби Пий IX ифода шудааст, ҳифз мекунанд, ҳамчун намояндагӣшуда тавассути он чи «попи сафед», «попи нек» ё «усқуфи нек» номида мешавад, муайян мекунад; ва гурӯҳи дигар, ки бо Ватикани II вобаста аст, тавассути «попи сиёҳ», ё «попи бад», ё «усқуфи бад» намояндагӣ карда мешавад. Баҳси ду мафҳуми сиёсӣ ҳангоме намояндагӣ мешавад, ки шумо зиёратгоҳи мӯъҷизаи Фотима, дар Фотимаи Португалия, ро боздид мекунад. Ҳангоми ворид шудан, гузаргоҳ миёни ҳайкали попи сиёҳ дар як тараф ва попи сафед дар тарафи дигар қарор дода шудааст.

Аз ин рӯ, ин амр ҷузъе аз мероси он шахсе мегардад, ки дар ниҳоят ба он чи китоб ёро ҳамчун папаи Ҳитлер муаррифӣ мекунад, табдил меёфт, ва решаҳои ӯ бо муборизаи миёни модернизм (подшоҳи ҷануб) ва бартарияти папавӣ (подшоҳи шимол) дарҳам танҷ шудаанд.

Бояд фаҳмида шавад, ки муаллифи китобе, ки мо баррасӣ мекунем, як католики соҳибэтибор буд, ва ҳадафи изҳоршудаи ӯ аз навиштани ин китоб он буд, ки бар иддаое равшанӣ андозад, ки папае, ки дар замони Ҷанги Дуҷуми Ҷаҳонӣ ҳукмронӣ мекард, аз Ҳитлер, нозихо пуштибонӣ кардааст ё дар Холокост бар зидди яҳудиён ва дигарон ба гунае муқассир будааст. Вақте ки Корнвелл ба бобокалони Пий XII, ки дасти ростӣ шахсе буд, ки Шӯрои Ватикан I-ро таъсис дод, мепардозад, таърихи муборизаи миёни подшоҳони ҷануб ва шимол дар ҳама таърих ба амал дароварда мешавад. Вақте ки инқилоби «ҷумҳурихоҳӣ» ба Италия расид, итолиёҳо тақрибан барои як сол Пий IX-ро аз шаҳри Рум ронданд, ва аз он пас, ҳатто баъд аз бозгашти ӯ, тамоми он чи папагарӣ ҳамеша дар ихтиёр дошт, ҳама он яқсад ду акр буд, ки бо номи Шаҳри Ватикан маъруф аст.

Ягона роҳи бозгашти ӯ ҳатто ба Ватикан танҳо бо кӯмаки нерӯҳои фаронсавӣ ва бо қарзе аз Ротшилдҳо — бонқдорони яҳудии бадном — имконпазир гардид. Барои ба таври оқилона дарк кардани шарикӣ папавӣ дар Холокост дар ҷараёни Ҷанги дуҷуми ҷаҳон, фаҳмиши муайяни ибтидоӣ аз муносибати Аврупо нисбат ба яҳудиён аз замони маслӯб шудани Масех зарур аст. Китоб пешниҳод мекунад, ки антисемитизм ва наҷодпарастӣ ду муносибати гуногунанд, ва иддао мекунад, ки нафрати Ҳитлер ба яҳудиён наҷодӣ буд, зеро Ҳитлер яҳудиёро ҳамчун табақаи пасттари инсонҳо меҳисобид, ҳол он ки антисемитизм нафрат ба яҳудиён ба сабаби он буд, ки онҳо Худоро куштанд. Новобаста аз он ки ин ду як чизанд ё воқеан миёни онҳо тафовуте вуҷуд дорад, воқеияти мусибати яҳудиён сазовори дарк кардан аст.

Масалан, имрӯз дар Амрико агар калимаи «гетто» ба кор бурда шавад, бештар мардум онро ҳамчун таърифи қисми факирнишин ва валангори шаҳр мефаҳманд. Аммо истилоҳи «гетто» дар асл ба баҳше аз шаҳр, махсусан дар Венетсияи Италия, ишора мекард, ки дар он яҳудиён дар асрҳои миёна маҷбур буданд зиндагӣ кунанд. Аввалин гетто дар Венетсия соли 1516 таъсис дода шуд, вақте ки Ҷумҳурии Венетсия яҳудиёро ба минтақаи муайяни шаҳр, ки бо

номи «geto nuovo» (корхонаи рехтагариин нав) маъруф буд, маҳдуд кард; он ҷой оқибат бо номи гетто шинохта шуд.

Дар Аврупо дар тӯли асрҳои миёна, маҳдудиятҳои бар яҳудиён ҷорӣ шуда буданд, ки дар кучо метавонистанд зиндагӣ кунанд, инчунин кадом пешахоро метавонистанд пеша намоянд. Ин маҳдудиятҳо бар пояи таърифи қадимии антисемитизм қарор доштанд, ки ба эътиқоде ишора мекард, ки яҳудиён Худоро куштаанд ва ҳамаи мушкилоти баъдии онҳо бар асари амалҳои худӣ онҳо бар сари худашон омадаанд.

Дар асрҳои миёна анъанаи муқарраргардидае вучуд дошт, ки масеҳиён наметавонистанд пул қарз диҳанд ё барои қарз фоиз бипазиранд. Яҳудиён аз ин маҳдудият мустасно буданд, ва қарздиҳӣ ба яке аз пешаҳои табиӣ ёфт, ки ба яҳудиён иҷозати анҷом додани он дода мешуд. Бонкдорони яҳудӣ, монанди хонадони Ротшилд, ба сабаби маҳдудиятҳои ҳуқуқӣ нисбат ба он ки ба онҳо анҷоми кадом пешаҳо иҷозат дода мешуд, саррофон буданд. Ҳангоме ки Пийи IX барои бозгашт ба Ватикан ба маблағ ниёз дошт, ноумедии ӯ аз он ки дигар ҳокими шаҳри Рим набуд, ба сабаби эҳтиёҷаш ба мурочиат кардан ба яҳудиён барои пул бештар ҳам мегашт.

Пеш аз он ки Пий IX аз Рум ронда шавад, чунин ба назар мерасид, ки ӯ дар бораи яҳудиён ва муносибати калисо бо яҳудиён ба яке аз ду ҷабҳа тааллуқ дорад. Ин ду ҷабҳа аз онҳое иборат буданд, ки бовар доштанд яҳудиён, новобаста аз он ки бар сарашон чӣ меояд, танҳо ҳамон чизро мегиранд, ки сазовораш ҳастанд, ва ҷабҳаи дигар майл дошт нисбат ба яҳудиён андаке раҳмдилӣ нишон диҳад. Вақте ки Пий IX, баъд аз он ки ронда шуда буд, ба Ватикан бозгашт, он раҳмдилӣ, ки ӯ гоҳе пеш аз таъбидаш зоҳир мекард, дигар ҳеҷ гоҳ зоҳир нагардид. Пеш аз таъбидаш ӯ гетторо дар шаҳри Рум баста буд, ва пас аз бозгашташ гетторо аз нав барқарор кард ва барои ҷуброни талафоти молиявии худ бар яҳудиён андоз ҷорӣ намуд.

Маркантонио Пачелли, бовариноки асосии Поп Пийи IX, бобои попи Ҳитлер буд. Ӯ ҳуқуқшиносе буд, ки ба табақаи маҳсуси ҳуқуқшиносон тааллуқ дошт, ки папагиро дастгирӣ мекарданд. Писари ӯ низ ба ҳамон табақаи баргузидаи ҳуқуқшиносон шомил гардид, ҳамчунон ки наберааш низ, ки дар ниҳоят попи Ҳитлер шуд. Пас аз он ки китоби таърихи бобои Эудженио Пачелли, падараш, инчунин айёми ҷавонӣ ва таҳсили ӯро баррасӣ мекунад, он ба мақомаи мепардозад, ки Пачелли ҳангоми оғоз кардани кори худ барои папагӣ ишғол намуд. Чун ҳуқуқшиносе, ки аз насли ҳуқуқшиносони баргузидаи папавӣ буд, ӯ барои роҳбарӣ кардани шӯъбае баргузида шуд, ки дар қарордодҳо, ки конкордатҳои номида мешаванд, таҳассус дошт. Соли 1901 Пачелли ба идораи Котиботи давлатии Папа ворид карда шуд.

Пачелли фиристода ба миллатҳои гардид. Ба таври нубувватӣ, Пачелли он нуктаи ҳуқуқи тамос гардид, ки зинокорӣ подшоҳони заминро бо папагӣ ба анҷом расонид. Дар соли 1903, Пий X ҳамчун папа тоҷгузорӣ шуд. Дарҳол ӯ ба ҳамла бар зидди «заҳри зехнӣ»-е оғоз кард, ки «нисбиятгароӣ ва шаккоқият»-ро ба вучуд меовард. Марде, ки талоши Пий X-ро барои решакардан ба «модернизм» роҳбарӣ мекард, Умберто Бениний буд, ки дар ҳамон

идорае кор мекард, ки Пачелли низ дар он ҷо буд. Бениний боре дар бораи гурӯҳе аз таърихнигорони дараҷаи ҷаҳонӣ чунин изҳор дошт, ки онҳо мардонеанд, ки барои онҳо «таърих ҷуз кӯшиши пайваста ва ноумедона барои қай кардан чизе нест. Барои чунин навъи инсон танҳо як чора ҳаст: инквизитсия!» Аз назари Бениний, ҳар як таърихнигоре, ки нисбат ба ақидаҳое, ки аз Инқилоби Фаронса баромада буданд, ҳар гуна ҳамдардӣ изҳор мекард, бояд эъдом мешуд.

Расман, Бениний вазорати таблиғоти папагиро идора мекард, вале ғайрирасмӣ ӯ ҳамчунин як шабакаи махфӣи ҷосусиро роҳбарӣ менамуд, ки барои муайян кардани ҳар гуна католиконе тарҳрезӣ шуда буд, ки нисбат ба «модернизм», ки аз подшоҳи ҷануб сарчашма гирифта буд, ягон ҳамдардӣ доштанд. Дар ниҳоят, дар соли 1910, фаёлияти ӯ ба судури дастуре анҷомид, ки кормандони папагиро ӯҳдадор месохт савганде ёд кунанд, ки онро Савганди зиддимодернистӣ меномиданд. Он ҳанӯз ҳам дар амал аст. Барои он ки дар Ватикан ба кор гирифта шавед, шумо бояд ба нафрат аз ақидаҳои модернистӣ, ки имрӯз мо онҳоро ақидаҳои коммунистӣ меномем, савганд ёд кунед.

Дар хулосаи китоби Кронвелл, дар вараки аввали он чунин гуфта шудааст: «Дар даҳсолаи аввали аср, Пачелли ҳамчун ҳуқуқшиноси ҷавони дурахшони Ватикан ба шаклгирии як идеологияи қудрати папавии бесобиқа мусоидат кард; дар давоми солҳои 1920-ум ӯ бо ҳилагарӣ ва шантаж барои таҳмили қудрат дар Олмон амал намуд. Соли 1933, Гитлер шарикӣ комили ӯ барои музокира гардид ва конкордатие барқарор карда шуд, ки ба Калисои католикӣ имтиёзҳои динӣ ва таълимӣ меод, дар ивази канорагирии католикҳо аз фаёлияти иҷтимоӣ ва сиёсӣ. Ин дасткашии «иҳтиёрӣ»-и католицизми сиёсӣ, ки аз Рим таҳмил шуда буд, ба болоравии нозизм мусоидат кард. »

Дар ҷаласаи ҳайати вазирон, ки 14 июли соли 1933 баргузор гардид, Адолф Гитлер ҳамон моҳ андешаи худро чунин баён кард, ки конкордате, ки Пачелли бо нозиҳо тартиб дода буд ва ба Олмон фароҳам овард, «як фазои эътимод ... дар муборизаи рӯ ба ташаккул бар зидди яҳудияти байналмилалӣ» ба вуҷуд овардааст.

Китоби Корнвелл аз ҷониби католиконе, ки аз пазируфтани далелҳо сар боз мезаданд, хуш пазируфта нашуд, зеро онҳо намехостанд бипазиранд, ки Пачелли сабаби аслӣ буд, ки Гитлер тавонист ба қудрат бирасад; зеро Олмон аксаран католикӣ буд. Пачелли ба созише расида буд, ки аз соли 1933 ба баъд ба нашриёти католикӣ, оҷонсиҳои иттилоотии католикӣ ва мактабҳои католикӣ монеъ мешуд, ки дар бораи самти пешгирифтаи Гитлер чизе бигӯянд. Ин китоб тамоюли ошкори зиддисемитии Пачеллиро пайгирӣ мекунад, ки баъдан дар давраи Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ поп гардид. Аз рӯйи ин китоб, бар пояи сарчашмаҳои бисёр мӯътамади таърихӣ, ақаллан се нукта қобили исбот аст.

Якум ҷангҷӯии подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб аст, чунон ки дар боби ёздаҳуми Дониёл нишон дода шудааст. Дар он ҷанг душманон католикизм бар зидди атеизм, папа бар зидди коммунизм мебошанд. Нуктаи дигар он аст, ки папа дар ҷараёни Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ фашизми олмониро ҳамчун лашкари вакилии худ бар зидди атеизм ба кор бурд, ҳамон тавре ки папа дар соли 1989 протестантизми муртадро ҳамчун лашкари вакилии худ бар зидди

атеизми ИҚШС ба кор бурд. Ин китоб ҳамчунин сохтори нубуввати дохилӣ ва беруниеро муайян мекунад, ки тавассути паёмҳои шайтонӣ, ки аз мӯъҷизаи Фотима баромаданд, ифода ёфтааст.

Чанги сарҳадии Рофия, ки дар оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳуми Дониёл ёздаҳ тасвир шудааст, чанги сарҳадиро ифода мекунад, ки ҳоло дар Украина чараён дорад. Чанги қадимӣ чанги гарм буд; дувумӣ — чанги дувуми ниёбатӣ аст, ки дар он лашкарҳои ниёбатӣ ба бархӯрди марговар даргир шудаанд. Рофия муайян месозад, ки чанги сарҳадӣ миёни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷануб аст, аммо нубувват таълим медиҳад, ки то қонуни наздики якшанбе, ғоҳишаи Сур фаромӯш шудааст, Изобал дар Сомария аст, ва Ҳиродиёс ҷашни зодрузи Ҳиродусро тарк кард. Ин се шӯҳиди нақши подшоҳи шимол дар ин таърихи кунунӣ он аст, ки вай дар паси сахна ресмонҳоро мекашад. Чангҳои гарм, чангҳои ниёбатӣ ва чангҳои сард, ки дар ҳоле рух медиҳанд, ки вай фаромӯш шудааст, тавассути лашкарҳои ниёбати вай анҷом меёбанд.

Русия подшоҳи ҷануб аст, ва он ҳоло дар чанги марзие даргир аст, ки аз ҷониби глобалистони ҷаҳони Ғарб, пеш аз ҳама демократҳои пешрафта ва ҷумҳуриҳои RINO (ҷумҳуриҳои танҳо ба ном) дар Иёлоти Муттаҳида маблағгузорӣ мешавад. Вақте ки Иёлоти Муттаҳида дар ояти ҷиҳилими Дониёл ёздаҳ ҳамчун лашкари намояндагии подшоҳи шимол муаррифӣ мешавад, ду хусусияти нубуввати он қудрати ҷарбӣ ва тавоноии молиявӣ мебошанд. Иёлоти Муттаҳида ҳамон кореро дар Украина анҷом медиҳад, ки соли 1989 анҷом дода буд, яъне ба Папа бар зидди Русия ёрӣ мерасонад, ва лашкари намояндагӣ, ки дар сахнаи набард аз Украина дифоъ мекунад, то он дараҷа аз ҷонибдорони фашистӣ пур аст, ки ҳатто васоити ахбори оммаи асосӣ наметавонанд онро инкор кунанд. Рум ҳоло ҳамон лашкарҳои намояндагиро ба кор мебарад, ки онҳоро дар чанги гарме, ки Чанги Дуюми Ҷаҳонӣ буд, ва дар соли 1989, барои чангидан бар зидди Русия истифода бурда буд. Китобро бихонед: «Папаи Ҳитлер: Таърихи махфии Пийи XII».

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ба ҳамин монанд, ҳангоме ки Худо меҳост ба Юҳанно маҳбуб таърихи калисоро барои асрҳои оянда ошкор созад, Ё ба воситаи зоҳир сохтани “Як нафаре монанди Писари одам”, ки дар миёни шамъдонҳо роҳ мерафт ва онҳо рамзи ҳафт калисо буданд, ба вай кафолате аз таваҷҷуҳ ва ғамхорӣ Наҷотдиҳанда нисбат ба қавми Худ дод. Дар ҳоле ки ба Юҳанно муборизаҳои бузурги охири калисо бо қудратҳои заминӣ нишон дода мешуданд, ба ӯ инчунин иҷозат дода шуд, ки ғалаба ва раҳони ниҳони вафодоронро бубинад. Ё дид, ки калисо ба муқовимати марговар бо ҳайвон ва сурати он кашонда шудааст, ва парастии он ҳайвон бо таҳдиди марг таҳмил мегардад. Аммо, аз дуди ғализ ва ғавғои чанг фаротар нигариста, ӯ гурӯҳеро бар кӯҳи Сион бо Барра дид, ки ба ҷойи нишони ҳайвон “Номи Падар”-ро бар пешониҳои худ доштанд. Ва боз ӯ “онҳоро, ки бар ҳайвон, ва бар сурати он, ва бар нишони он, ва бар шумораи номи он ғолиб омада буданд, дид, ки бар баҳри шишагин истода, барбатҳои Худоро доштанд” ва суруди Мусо ва Барраро месуруданд.»

«Ин дарсҳо барои манфиати мо мебошанд. Мо бояд имони худро бар Худо устувор нигоҳ дорем, зеро дар пеши мо замоне аст, ки ҷонҳои одамонро ба озмоиш хоҳад овард. Масеҳ бар Кӯҳи Зайтун довариҳои даҳшатнокеро, ки бояд пеш аз омадани дуҷуми Ё ба вукӯъ оянд, баён намуд: “Шумо дар бораи ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид”. “Зеро қавме бар зидди қавм ва подшоҳие бар зидди подшоҳӣ хоҳад бархост; ва дар ҷойҳои гуногун гуруснагиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо ба амал хоҳанд омад. Ва ҳамаи инҳо ибтидои андӯхҳоянд”. Гарчанде ки ин нубувватҳо ҳангоми ҳаробии Ерусалим қисман иҷро шуданд, онҳо ба рӯзҳои охир бештар ба таври мустақим татбиқ мешаванд.»

«Мо бар остонаи воқеаҳои бузург ва ботантана қарор дорем. Пешгӯӣ босуръат иҷро шуда истодааст. Худованд бар дар аст. Ба зудӣ пеши назари мо даврае кушода хоҳад шуд, ки барои ҳамаи зиндагон аҳамияти фарогир ва ҳаяҷоновар хоҳад дошт. Баҳсҳои гузашта аз нав зинда хоҳанд шуд; баҳсҳои нав ба миён хоҳанд омад. Манзараҳои, ки бояд дар ҷаҳони мо ба амал оянд, то ҳанӯз ҳатто ба ҳаёл ҳам наомадаанд. Шайтон ба воситаи воситаҳои инсонӣ амал мекунад. Онҳое ки барои тағйир додани Конституция ва ба даст овардани қонуне, ки риояи рӯзи якшанbero мачбури мегардонад, кӯшиш мекунанд, хеле кам дарк менамоянд, ки натиҷа чӣ хоҳад буд. Бӯҳрон аллакай бар сари мо омада истодааст.»

«Аммо бандагони Худо набояд дар ин бӯҳрони бузург ба худ такя кунанд. Дар рӯёҳое, ки ба Ишаё, ба Ҳизқиёл ва ба Юҳанно дода шудаанд, мо мебинем, ки осмон то чӣ андоза бо рӯйдодҳои, ки бар замин ба амал меоянд, зич пайваست аст ва ғамхории Худо нисбат ба онҳое, ки ба Ё содиқанд, то чӣ андоза бузург аст. Ҷаҳон бе ҳоким нест. Нақшаи воқеаҳои оянда дар дасти Худованд аст. Ҷалоли осмонӣ сарнавишти халқҳо, ҳамчунин қорҳои қалисои Худо, дар ихтиёри Худ нигоҳ медорад». Testimonies, volume 5, 752, 753.